

Kněží a oběti holokaustu

Stanislav Kuňajev

http://ru-an.info/news_content.php?id=982

Hlavní odlišnost evropského holokaustu¹ oproti všem světovým lidským katastrofám podle tvrzení jeho kněží spočívá v tom, že holokaust je jedinečný, neopakovatelný a nepoznatelný, že nic podobného v lidské historii nikdy nebylo, že všemožné genocidy, masové vraždy, likvidace ras a národů, jejichž podstata je obsažena ve slově „masakr“, se k holokaustu nehodí, protože „žádný stát nikdy dříve s vědomým cílem nezorganizoval systematickou likvidaci všech mužů, žen a dětí určitého národa...“ (Stephen Katz). „Holokaust je jedinečný a nemá v lidské historii obdoby...“ (J. Neisner). „Tajemstvím Osvětlení je pravda uzavřená v mlčení...“ (Elie Wiesel). „O této katastrofě nelze mluvit jinak než přes prisma nepopsatelnosti...“ (J. Leonjak) – atd.

Do tohoto sboru elity Sanhedrinu zaplétají nárek mladších kněží holokaustu – našich vlastních halekaček. Bývalý sovětský kritik Ben Sarnov jako starý papoušek téměř doslova opakuje výše uvedené zaklínadlo jednoho z hlavních kněží, Stephena Katze: „Jde o to, že poprvé v historii lidstva bylo přijato rozhodnutí o ‚konečném řešení otázky‘ konkrétního národa.“ Jak se říká, kam kobykla s kopytem, tam rak s klepetem.

Náš Aleksandr Asmolov, kde se vzal, tu se vzal, tvrdí: „Chápání člověka katastrofu holokaustu neobsáhne. Jak si představit nepředstavitelné!“ – tragicky běduje, napodobujíc Mojžíše, kterému Hospodin na hoře Horiv přísně řekl: „Moji tvář nemůžeš spatřit, protože člověk mne nemůže spatřit a zůstat naživu.“ (Exodus 30:20).

Ale sláva bohu existují mezi židovskými historiky i střizliví lidé, kteří chápou podstatu vřís-kání o jedinečnosti holokaustu: „Tyto odkazy na holokaust, poznamenává známý izraelský autor Boaz Evron, nejsou nic jiného než oficiální propagandistické vymývání mozků, neustálé opakování určitých klíčových slov a vytváření lživého obrazu světa. Fakticky je toto vše určeno nikoliv k pochopení minulosti, ale k manipulaci současnosti.“ (*Průmysl holakoustu*, str. 33).

Teorii „jedinečnosti“ holokaustu se americký historik Norman Finkelstein² vysmívá a píše: „Holokaust není možné racionálně vysvětlit. Pokud neexistují s holakoustem srovnatelné historické události, tak se obecně povyšuje nad historii. Tudíž holokaust je jedinečný proto, že je nevysvětlený, a nevysvětlený je proto, že je jedinečný.“ (str. 36).

„Pro Wiesela je holokaust,“ ironizuje Finkelstein nad texty hlavního oficiálního vykladače holokaustu, „skutečně ‚mysteriózní‘ náboženství. Wiesel zdůrazňuje, že holokaust ‚vede do temnot‘, ‚zavrhuje všechny odpovědi‘, ‚je mimo historii, na její druhé straně‘, ‚nepodléhá ani

¹ http://ru-an.info/news_section.php?sid=13.13

² <http://www.1-sovetnik.com/articles/article-538.html>

poznání, ani popsání... holokaust je ‚destrukce historie‘, představuje ‚změnu kosmického rozsahu‘. Pouze přeživší duchovní člověk (rozuměj Wiesel) je schopen proniknout do jeho mystérií. A protože tato mystéria, jak přiznává sám Wiesel, nelze předat, ‚nemůžeme o tom mluvit‘. Takže Wiesel ve svých projevech, za které dostává standardní honorář 25 000 dolarů (plus limuzínu s řidičem), sděluje, že ‚tajemstvím‘ Osvětlení je pravda uzavřená v mlčení“. (*tamtéž*, str. 36).

Kněží holokaustu upadají do zoufalství proto, že bez ohledu na veškerou snahu nebyl nalezen ani jeden dokument, ze kterého by vyplývalo, že „konečné řešení židovské otázky“ znamenalo úplnou likvidaci Židů hitlerovskou státní mašinerií (nebo stalinskou), od malých po staré. Historik Laker s trpkostí napsal: „Dodnes nebylo nalezeno písemné nařízení zlikvidovat židovskou enklávu, a s největší pravděpodobností takový příkaz ani nikdy nebyl vydán.“ (U. Laker, „*Strašlivé tajemství*“, Frankfurt-am-Main, Berlin, Wien, 1981, str. 190).

Jeden ze zakladatelů literatury o holokaustu, Leon Poljakov, byl také rozčarován: „Žádný dokument nezůstal. Možná nikdy neexistoval.“

Profesor Židovské univerzity Yehuda Bauer dokonce hledání tohoto mytického příkazu odsoudil: „Společnost stále ještě čas od času opakuje hloupou pohádku o tom, že ve Wannsee bylo údajně přijato rozhodnutí o masové likvidaci Židů.“ – „Bez ohledu na velmi důkladné hledání se Hitlerův rozkaz k likvidaci Židů nepodařilo najít.“ (S. Aron a F. Fure – tisková konference na Sorboně, únor 1982).

Ale pokud je to tak – pokud neexistoval speciálně přijatý a zdokumentovaný program na státem provedenou likvidaci „všech mužů, žen a dětí jednoho konkrétního národa“, potom není holokaust žádnou výjimkou, žádnou jedinečnou událostí, a patří do kategorie genocid, obyčejných zločinů, kterými historie lidstva přetéká: Španělé vyhladili kmeny Mayů a Aztéků ve Střední Americe; Američané zlikvidovali během okamžiku několik set tisíc Japonců v Hirošimě a Nagasaki; chorvatští fašisté zavraždili během hitlerovské okupace Jugoslávie statisíce Srbů, a kolik „podlidí“ – Korejců a Číňanů – zmizelo ze světové populace za japonské okupace ani nelze spočítat; na východě statistiky takového typu neexistují. Dokonce není dodnes známo, kolik zemřelo Vietnamců v době nejbrutálnější války vedené USA v Indočíně: jejich počet se odhaduje na 4 až 6 milionů...

A co teprve říct o africkém kmenu Tutsi, o zločinech Pol Pota, o zlikvidování téměř celé populace ostrova Timor v 70. letech 20. století indonéskou juntou Sukarneho! Ale všechny tyto noční můry byly z pohledu kněží holokaustu obyčejné, běžné události lidské historie, nad kterými je třeba vyvýšit jedinečný a neopakovatelný holokaust. Ale jak ho vyvýšit, pokud bez ohledu na důkladné hledání nebyly nalezeny „dokumenty“? A tak se kněží holokaustu rozhodli argumentaci zjednodušit. Zmírnili své nároky na chápání holokaustu. Podstata zmírnění spočívá v tomto:

„Na konferenci ve Wannsee všichni účastníci již věděli nebo pochopili, co přesně se myslí pojmy ‚přesídlení‘, ‚konečné řešení‘, ‚zvláštní zacházení‘ atd. (z knihy „*Popírání popírání*“). To je podobné námitce „holokaustníků“ vůči výzkumníkům, kteří dokazují, že v Osvětlení nebylo technicky možné zlikvidovat tak velký počet Židů, jaký by si kněží přáli: „Netřeba

klást otázku, jak bylo takové hromadné vraždění technicky možné. Bylo technicky možné, protože k němu došlo. Takové je povinné východisko jakéhokoliv historického výzkumu na toto téma, neexistuje a nesmí existovat žádná debata o existenci plynových komor.“ (R. Garaudy, str. 137)

Roger Garaudy v této souvislosti sarkasticky poznamenává: „Netřeba klást otázky... Východisko je povinné... Debata nesmí existovat. Tři zákazy, tři tabu, tři konečné meze pro výzkum.“ (str. 136-137).

A žádný dokument „o konečném řešení“, pokud se nenajde, již není potřeba. Holokaust i bez dokumentu zůstane „jedinečným“ jevem v lidské historii. Opravdu P. Poljan a A. Koch věří, že ve Wannsee nejvyšší ideologové Říše mluvili kódovaným ptačím jazykem? Proč by před sebou měli něco skrývat? Němci takoví nejsou, a to musí poloviční Němec bez jediné kapky židovské krve, Alfred Koch, vědět. Němci mohou plnit plány pouze tehdy, když je vše rozhodnuto a řečeno jasně, přímo, vyčerpávajícím způsobem.

„Každý chaos,“ napsal ruský filosof N. Berďajev, „je pro Němce nesnesitelným. Němec se cítí svobodný pouze v kasárnách.“ Příkaz. Cíl. Metoda. Odpovědnost. Pokud jsou všechny tyto komponenty na místě, nemají Němci sobě rovných. Konají a cítí se šťastnými, když oznamují: „Splněno!“ Ale ve Wannsee mluví (podle Poljana a Kocha) jakousi politickou hatmatilkou, jako by se báli, že je odposlouchávají budoucí členové Norimberského tribunálu, a dešifrovatel Pavel Poljan za ně musí domyslet, rozšifrovat a říct světu, co měli na mysli. Jako by tam zasedali nikoliv fanatičtí vojáci železného wehrmachtu, ale jacísi zednáři, lámanou hatmatilkou si přehrávající nějakou příšernou a mnohomluvnou tragikomedii. Nevěřím! – jak řekl Stanislavskij.

* * *

Kampaň za záměnu křesťanství a náboženství holokaustu³ v Rusku začala na konci 80. let až počátku 90. let. Pamatuji si, že poprvé jsem se s touto důkladně propracovanou a pečlivě postavenou verzí seznámil v desátém čísle časopisu „*Říjen*“ v r. 1990. Článek měl jednoduchý a vkusný název. „Křesťanství po Osvětimi“. Jeho autor, Sergej Lezov, se pokusil zasít pochyby o pravdivosti a životaschopnosti křesťanství, pochopitelně že ne tak neurvale, jako to dělali ve 20. letech Demjan Bednyj a Jemeljan Jaroslavskij (Minei Gubelman), ale o to lstivěji. „Bezbožníci“ 20. let to dělali neurvale, „římsky“. Ale Lezov vybraně – „farizejsky“. Nedávno jsem si tento článek opět přečetl a udělal si z něj určité výpisky...

Zkrátka kněží holokaustu,⁴ využívající, jak jim bylo vysvětleno, příznivý okamžik v lidské historii, se rozhodli „sesadit“ křesťanství z všelidských výšin („nebylo žádné Řecko, žádná Judea“) na úroveň vulgárního antisemitismu. A to znamená, že je třeba vyměnit křesťanství za

³ http://ru-an.info/news_content.php?id=108

⁴ http://ru-an.info/news_content.php?id=110

náboženství holokaustu, protože oběť, kterou přinesl židovský národ (6 milionů!), údajně zastínila oběť na Golgotě.

A náhle, jako na příkaz nového Sanhedrinu, se na stránkách novin a časopisů vyrojila celá legie obslužného personálu, vykladačů a slouhů nového náboženství. Proslulý funkcionář sovětské kritiky Ben Sarnov píše v amerických ruskojazyčných novinách v rubrice „Židé očima slovutných“: „Křesťanská civilizace zkrachovala. V povídce od Fajbisoviče nemá zakladatel křesťanství jinou možnost než zemřít se svými současníky. Fajbisovič se trefil do nejbolestivějšího bodu...“ („Forum“, 16. 10. 2007). Zajisté, nám neznámý Fajbisovič je knězem mnohem významnějším, než „šestka“ Sarnov, pokud se na něj náš Benedikt odvolává jako na někoho majícího právo soudit samotného Spasitele.

Ale kněží holokaustu, prohlašující holokaust za „nepoznatelný a nepochopitelný“, přesto vytvářejí fondy, píší učebnice, dělají konkurzy na školách na předmět vyučování holokaustu, vozí učitele do Izraele, do Ameriky, do Osvětimi, zkrátka vybírají od nováčků svůj „desátek“ v libovolné měně. A to je, podle slov Hannah Arendtové, pradávna „banálnost zla“, plně poznatelná a ocenitelná podle ceníku. A mnozí schopní žáci se učí novému „svatému písmu“ celkem rychle.

Takže i Matviněnková se naučila jasně uvažovat o holokaustu, což je vidět podle její předmluvy ke švédské knize, kterou si podle jejích slov „srdcem přečtou jak učitelé, tak žáci, tak rodiče v celém Rusku“. No, pokud to nelze pochopit rozumem, tak aspoň srdcem.

A pak Asmolov – ten se v popelu holokaustu št'ourá hlouběji než Matviněnková. Chápe, že pochopit holokaust není možné. „Rozsah tragédie holokaustu se vymyká chápání,“ „holokaust zůstane nepředstavitelným“... A zároveň profesor hořekuje, že holokaust „je v masovém povědomí ruského národa fakticky nepředstavitelný,“ že ve školních programech „chybí jakákoliv přímá připomínka holokaustu“. Takže pochopit nelze, ale učit ho je třeba.

Profesor se velmi bojí, že když se nenaučí lekce z holokaustu, upadnou ruští občané do náručí „politického antisemitismu“, že „v oblasti vzdělávání stoupenci národně-vlastenecké a neofašistické ideologie sní o vytvoření vzdělávacích programů, zaměřených na vytváření ‚obvyklého‘ fanatického chápání, podřízeného heslu ‚národ na prvním místě‘.“ A velmi špatně se mu dělá, když ví, že tito národní vlastenci, ideologové a učitelé „stejně jako Stalin vyzývají k záchraně ruského pravoslavného chápání před trockistickou chimérou, kosmopolitizací, finančním zotročením antropologické ruské pravoslavné civilizace...“

To nesnesl, nestrpěl, sklouzl k politice, dopátral se pravoslavné podstaty, narušující osvojení holokaustu. Má jednu naději – učitele, kteří po zavržení všech „etnických předsudků“ řeknou o holokaustu svým žákům, a ti náhle pochopí, prozřou, vzdají se pravoslaví, a tím zároveň „právě učitelé zachrání Rusko od cesty k holokaustu“.

A čeho se máme bát? U nás ruský holokaust v období Trockého a Jagody už byl. A nic. Přežili jsme. A židovský holokaust nepotřebujeme, potřebujeme židovské pokání. Před celým Ruskem. Právě o tom v úvahách o podstatě ruské revoluce psal otec Sergij Bulgakov v díle „Rasismus a křesťanství“, věnovaném vítězství revoluce v r. 1917:

„Ano, bolševismus je skutečně židovským pogromem, provedeným právě židovskou mocí, strašlivé vítězství Satana nad Židovstvem, dosažené prostřednictvím Židovstva. Lze říct, že je to historická sebevražda Židovstva. Hřích a zločin na Izraeli a Rusku musí být seznán a uznán v národním židovském pokání, a nikoliv zamlčován, případně hrdě popírán.“

V r. 1942, kdy Bulgakov tuto práci napsal, stát Izrael ještě neexistoval a slovo „Izrael“ je třeba chápat jako nábožensko-mystické vlohy Židovstva, kterými bylo oklamáno a které se bezhlavě vrhlo do ruské revoluce.

O tomtéž, ale jinými slovy, psal Abram Zisman, inženýr, ruský Žid, sloužící v carské armádě, který seděl ve stalinských táborech, bojoval v trestním oddílu sovětské pěchoty, upadl do německého zajetí a utekl z něj, zkrátka člověk s fantastickým životopisem:

„Snažíme se o této dosti nehezké roli, kterou naši souvěrci hráli v době revoluce v r. 1917, a obzvláště v nejlepších letech bolševicko-komunistického panování, nemluvit. Když jsem se za Hitlera ukrýval v Československu, setkal jsem se s Kantorem Gerškovičem, a v diskusi jsme strávili téměř celý den. Na odchodu utrousil větu: ‚Nejsou tyhle hitlerovské tresty/poprawy odplatou za odpornou činnost našich v Rusku v letech 1917-1928?‘ Ano, pomyslel jsem si, existuje vyšší spravedlnost.“ (z *Knihy o ruském židovstvu.*) Nicméně v 90. letech 20. století byl v Rusku problém „pokání“ postaven na hlavu.

„V 90. letech bylo v Moskvě na hoře Poklonnaja postaveno muzeum paměti holokaustu... Od této chvíle je Rusko součástí civilizovaných zemí... Přejít od pokání na činnost státu.“ To jsou slova Valentiny Matvičenkovej z předmluvy ke švédské knize. Je příjemné si uvědomit, že Valentina Ivanovna přemítá o holokaustu hlouběji než Abram Zisman, solidněji než vynikající teolog otec Sergij Bulgakov, správněji než Vasilij Grossman.

* * *

Jaký je výsledek „vtloukání“ náboženství holokaustu do hlav obyvatel?

Jeho kněží vynaložili skutečně nadlidské úsilí, satanistické úsilí, aby přepsali historii křesťanství a nově věrně zachytili ve zdeformovaném zrcadle novozákonní mystérium. Vasilij Šukšin, který v pohádce „Na třetí kohoutí zakokrhání“ vyprávěl o tom, jak čerti útočí na klášter a požadují, aby mniši místo tváří svatých na ikonách zobrazovali jejich škaredé ksichty, si ani nedokázal představit, že v této scéně vystihl nejen osud Ruska, ale celosvětové historické provokativní drama.

Tři síly působí ve všech čtyřech novozákonních evangeliích. Bezohledná surová materiálně-historická Říše římská, ztělesněná prokurátorem Judeje Pilátem Pontským, Sanhedrin farizejů v čele s veleknězem, požadujícím na Pilátovi smrt odpadlíka a kacíře, Galilejce Ježíše Krista, a nakonec sám Kristus, vykupující svým utrpením na Golgotě všechny hříchy lidstva.⁵

⁵ <http://www.1-sovetnik.com/articles/article-936.html>

Ale po mravenčí práci kněžích holokaustu musí být křesťanské biblické mystérium podle jejich předsevzetí přeměněno na rouhačskou karikaturu. Roli Krista, který úmyslně vystoupil na Golgotu, plní „suché klesti“⁶ – „šest milionů“ evropských Židů, kteří mlčky a lhotejně, jako stádo ovcí, přišli do Osvětimi, Babího Jaru, do vojenských továren a obranných opevnění Třetí říše... (výmysly o 6 milionech obětí jsou argumentačně vyvráceny v knize Jurgena Grafa „Krach světového řádu“).⁷

A další je nasnadě. Objevili se jejich vlastní svatí – Raoul Wallenberg, Simon Wiesenthal, Schindler, Anna Franková, Janusz Korczak, jejich evangelisté – Elie Wiesel, Stephen Spielberg, Raul Hilberg. Nové náboženství potřebuje své ministranty, služky, advokáty, přízemní ideology, „šestky“ atd. – legie, když si spočítáme, kolik lidí pracuje na všech holokaustových frontách, ve výborech, tisku, rozesetých po celém světě. Ani u nás jich není málo, těchto kněží, kandidátů na kněze a zkrátka funkcionářů všech úrovní.

Pavel Poljan se například podle celkových zásluh (několik knih, desítky, ne-li stovky článků, dobrá znalost tématu atd.) může ucházet o roli kněze střední úrovně. No a Alfred Koch (podle jeho vlastního hodnocení ekonom) může na trh dodat papírové svaté obrázky Wiesenthala nebo Wallenberga, nebo prostě dodat svícny.

Pouze Janusze Korczaka bych jako kněze holokaustu nepovolil. Narodil od všelijakých Schindlerů a Kastnerů s židovskými životy neobchodoval a šel na smrt za své přesvědčení, jako křesťan Nové doby na svojí Golgotu, podobně jako matka Marie, podobně jako vnučka pravoslavného popa Zoe Kosmodemjanska. Takže Janusz Korczak (Jakov Goldschmidt) není vašim holokaustovým a našim křesťanským svatým.

Jak je uvedeno v historii, postupně vznikli i vlastní kacíři – Hannah Arendt, Roger Garaudy, Norman Finkelstein, Eduard Hodos, Noam Chomski, o kterém židovsko-americký tisk píše, že je to „význačný americký lingvista, tvrdě kritizující USA a kapitalismus. Obhajoval zrušení Izraele a odmítl odpovédět, jestli věří v realitu holokaustu“. („Forum“, 1-7/1, 2009).

Stejně jako farizejové přesunuli svůj hřích za ukřižování Krista na Římany, tak stejně šikovně se vůdci sionismu, kteří ponoukali nacisty⁸ k tomu, aby ořezali „suché větve“, snaží po celou pozdější historii skrýt svůj podíl na holokaustu za „hitlerovským Římem“.

„Raději ať zemře jeden člověk než celý národ“ – zuřivě a jednoznačně sdělila farizejská elita celému světu. „Raději ať shoří miliony suchých větví v plameni holokaustu, jen aby silní přežili, aby obnovili stát Izrael a aby vzniklo náboženství holokaustu“ – to v různé míře opakovali vůdci sionismu ve 30. a 40. letech...

⁶ http://ru-an.info/news_content.php?id=783

⁷ <http://www.1-sovetnik.com/books/Archives/Graff-2.zip>

⁸ http://www.1-sovetnik.com/books/Archives/Teheran_2006.zip

Na začátku r. 2009 došlo v Evropě k velkému skandálu: římský papež Benedikt XVI. odvolal exkomunikaci z církve biskupa Williamsona, který se nejdnou veřejně vyjádřil, že počet Židů, kteří zahynuli v době holokaustu, je silně zveličován. V souvislosti s tím populární ruské noviny „*Kommersant*“ 30. ledna 2009 zveřejnily korespondenci pod titulkem „Římského papeže dal Izrael do klatby“, ve kterém byl tento odstavec:

„Benedikt XVI. připomenul poutníkům svoji návštěvu Osvětimi, kde za druhé světové války zahynulo 6 milionů Židů.“⁹ Jestli celých 6 milionů zahynulo v Osvětimi, tak v ostatních koncentračních táborech nezemřel ani jeden Žid. To lidé z *Kommersantu* přehnali.

Díky bohu, že žiji a píši v Rusku, a proto se mohu vysmát jednotlivým novinářům kvůli jejich překrucování skutečné historie. Ale ve Francii, kde platí „holokaustový“ zákon Gesso, trestající „jakoukoliv aktivitu s tímto účelem“, tedy s účelem výzkumu holokaustu, by mne hrozilo vězení.

Kněží holokaustu jako současní Torquemadovi biskupové chápou jakékoliv zpochybnění svého náboženství jako rouhání („sáhnutí na posvátné“) a ve svém fanatickém zápalu zapominají, že Galileo měl po svém soudu a vynuceném pokání poslední slovo: „A přece se točí!“

⁹ <http://www.1-sovetnik.com/books/Archives/Zundel.zip>